

Напоследък, да, напоследък пак даваше, но в моите ръце нищо не падна. А-ха, мислех си, той сега сигурно право на министра дава — не иска да развращава по-долните чиновци. Имах право. разбира се, да предполагам. Но се указа и друго. Приятелите, с които делях моето, не искаха да делят тяхното с мене. Благоволявах да крият, бояха се...

— Не е вярно, — изръмжаха злобно двамата другари.

— Ти се лъжеш, приятелю Зигзагов.

— Не ти прави чест, — каза Поклоников доста високо.

— Чест! Разтегливо понятие е това нещо чест. Не говорете за нея, ами дайте и на мене... дайте, защото знам положително. Имам документи. Причината е мъртва, занасяме я да я заровим, но последствията са живи, не дай Боже, ако се размърдат и разкашлят. Аз, господа, искам своето! За последната доставка и на мене се пада нещо, дадено е и за мене!

Тук Зигзагов почна почти да вика и да маха с ръка. Някои от изпращачите се обърнаха и почнаха да гледат. Други се заслушаха.

Поров и Поклоников уловиха Зигзагов за ръката и се отбиха с него в една странична уличка. Той не правеше усилия да се откопча, а вървеше като победител и току викаше:

Чест! Чест! Разтегливо понятие е то...